

**Uchwała Nr LIV/440/02
Rady Miejskiej w Mosinie
z dnia 21 lutego 2002 r.**

w sprawie odrzucenia protestu wniesionego przez Majątek Rogalin Sp. z o.o. z siedzibą w Rogalinie do projektu „Miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego terenów zabudowy mieszkaniowej we wsi Rogalin, obejmujących działki o nr ewid. 124, 125/2, 128/1, 128/2, 134, 135”.

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (j. t. Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz.1591) oraz art. 23 ust. 3 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (j. t. Dz. U. z 1999 r. Nr 15, poz. 139 z późn. zm.) **Rada Miejska w Mosinie uchwala, co następuje:**

§ 1.

Odrzuca się protest wniesiony przez Majątek Rogalin Sp. z o.o. z siedzibą w Rogalinie ul. Nowa 3, 62 – 022 Świątniki do projektu „Miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego terenów zabudowy mieszkaniowej we wsi Rogalin, obejmujących działki o nr ewid. 124, 125/2, 128/1, 128/2, 134, 135”.

§ 2.

Wykonanie uchwały powierza się Zarządowi Miejskiemu w Mosinie.

§ 3.

Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodniczący Rady

mgr Przemysław Pniowski

Uzasadnienie

I. Projekt „Miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego terenów zabudowy mieszkaniowej we wsi Rogalin, obejmujących działki nr ewid. 124, 125/2, 128/1, 128/2. 134, 135” został wyłożony do publicznego wglądu w dniach od 13 listopada do 5 grudnia 2001 roku. Wraz z projektem planu udostępniona była prognoza skutków wpływu ustaleń przedmiotowego planu na środowisko przyrodnicze. Od „Majątku Rogalin” Sp. z o.o. z siedzibą w Rogalinie, ul. Nowa 3, reprezentowanym przez radcę prawnego Rafała Szymkowiaka z Kancelarii Prawnej K. Ziemiński i Partnerzy spółka komandytowa w Poznaniu ul. Strusia 10 wpłynęło pismo określone przez składającego zarzutem. Składający pismo zarzucił przedmiotowemu projektowi planu:

1. sprzeczność z przepisem art. 3 i art. 47a ust. 1 ustawy z dnia 16 października 1991 r. o ochronie przyrody, a także sprzeczność z art. 7 ust. 1 pkt. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym;
2. sprzeczność z przepisami art. 5 i 6 ust. 1-3, 38, 39, 40 oraz 66 pkt. 3 ustawy z dnia 31 stycznia 1980 r. o ochronie i kształtowaniu środowiska; (odpowiednio: art. 8, 71, 72 ust. 1 pkt. 5 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska);
3. sprzeczność z przepisami art. 19, 20 i 23 ustawy z dnia 9 listopada 2000 r. o dostępie do informacji o środowisku i jego ochronie oraz o ocenach oddziaływania na środowisko oraz sprzeczność z przepisami § 1 i § 2 rozporządzenia Ministra Ochrony Środowiska, Zasobów naturalnych i Leśnictwa z dnia 9 marca 1995 roku r. w sprawie określenia wymagań, jakim powinna odpowiadać prognoza skutków wpływu ustaleń miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego na środowisko przyrodnicze (odpowiednio: art. 40 ust. 1, 41 ust. 2 oraz art. 44 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska);
4. sprzeczność z przepisami art. 6 i 7 ustawy z dnia 3 lutego 1995 r. o ochronie gruntów rolnych i leśnych;
5. sprzeczność z przepisem art. 21 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt;
6. sprzeczność z przepisem art. 4 Konwencji paryskiej w sprawie ochrony światowego dziedzictwa kulturowego i naturalnego z dnia 16 listopada 1972 r.;
7. przyjęcie założeń niezgodnych ze „Strategią rozwoju województwa w skali kraju i regionu” – publikacją V Wielkopolskiego Forum Ekologicznego.

II. Zarząd Miejski w Mosinie na swym posiedzeniu w dniu 11 stycznia 2002 roku rozpatrzył złożony środek odwoławczy i stwierdził, iż nie może go uwzględnić. Główną przesłanką do zajęcia takiego stanowiska było **obiektywne odczytanie istniejącego prawa oraz jednoznacznie określone orzecznictwo Naczelnego Sądu Administracyjnego w przedmiotowej sprawie** (m.in. wyrok NSA z dnia 20 kwietnia 1998 r. – sygn. IV S.A. 2234/97, wyrok NSA z dnia 31 sierpnia 1998 r. – sygn. IV S.A. 695/98 oraz wyrok NSA z dnia 13 grudnia 1999 r. – sygn. IV S.A. 1671/99), które mówi:

Stosownie do regulacji art. 24 ust. 1 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. 1994 r. Nr 89 poz. 415 z późn. zm.) zarzut do projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego może wnieść każdy, czyj interes prawny lub uprawnienie zostały naruszone przez ustalenia przyjęte w projekcie planu, wyłożonym do publicznego wglądu.

Tak skonstruowany przepis art. 24 ust. 1 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym istotnie rzutuje na legitymację skargową wnioskodawcy zarzutu. W przeciwieństwie do legitymacji w postępowaniu administracyjnym określonym przepisami kpa, w którym stroną może być każdy, czyjego interesu prawnego lub uprawnienia dotyczy postępowanie, uprawnionym do wniesienia zarzutu może być jedynie ten podmiot, którego interes prawny lub uprawnienie zostało naruszone. Innymi słowy - przymiot strony w przedmiotowym postępowaniu planistycznym kształtowany jest na innych zasadach, aniżeli w postępowaniu administracyjnym regulowanym przepisami kpa. W przeciwieństwie do strony w postępo-

waniu administracyjnym, toczącym się w trybie przepisów kpa, wnoszący zarzut musi się wykazać nie tylko indywidualnym interesem prawnym lub uprawnieniem, ale także naruszeniem tego interesu lub uprawnienia. To zaś oznacza, że w postępowaniu kwestionującym w formie zarzutu projekt miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego podmiotowość uczestnika tego postępowania jest kształtowana inaczej, niż w postępowaniu administracyjnym, obejmującym nie tylko istnienie interesu prawnego lub uprawnienia, ale także naruszenie tego interesu lub uprawnienia.

Naruszenie interesu prawnego lub uprawnienia staje się przesłanką dopuszczalności zarzutu i otwiera drogę do jego merytorycznej oceny.

Ocena ta zaś dotyczy rodzaju naruszenia interesu prawnego lub uprawnienia wnoszącego zarzut i w zależności od tego zarzutu może być uwzględniony lub odrzucony. Obowiązek uwzględnienia zarzutu do projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego powstaje wówczas, gdy naruszenie interesu prawnego lub uprawnienia zarzucającego jest związane z jednoczesnym naruszeniem obiektywnego porządku prawnego (normy prawa materialnego). Obowiązku tego rada gminy nie ma wówczas, gdy naruszony zostaje interes prawny lub uprawnienie wnoszącego zarzut, ale dzieje się to w zgodzie z obowiązującym prawem, w granicach przysługującego gminie - z mocy art. 4 ust. 1 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym - władztwa planistycznego, w ramach którego rada gminy ustala przeznaczenie i zasady zagospodarowania terenów położonych na obszarze gminy.

„Majątek Rogalin” Sp. z o.o. nie posiada gruntów na terenie, który jest przedmiotem projektu planu, ani gruntów, które graniczyłyby z terenem planu. Jest on jedynie dzierżawcą gruntu położonego po drugiej stronie ul. Jesionowej. Nie udowodnił on też, że posiada interes prawny lub uprawnienie w przedmiotowym planie oraz w jaki sposób mogło nastąpić naruszenie tego interesu.

Mimo takiego stanu prawnego wnoszącego środek odwoławczy Rada Miejska w Mosinie postanowiła odnieść się do całego pisma.

III. Kolejnymi przesłankami nie uwzględniającymi wniesiony środek odwoławczy były zapisy przedstawionego pisma. I tak w piśmie:

1) **przedstawione zarzuty są natury ogólnej, których treść w odpowiedni sposób interpretując można przypisać każdemu innemu terenowi, nie tylko w gminie Mosina, czy w Województwie Wielkopolskim, ale również w całym kraju, dla których sporządzono już miejscowe plany zagospodarowania przestrzennego.** Przytoczone przepisy mają głównie charakter ramowy i kierunkowy. Związane są z szeroko pojętą sferą funkcjonowania państwa i społeczeństw. Nie zawierają jednoznacznie określonych szczegółów, które możliwe byłyby do przedstawienia w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego dla przedmiotowego terenu. Można je odnieść zarówno dla terenów położonych wysoko w górach, jak i tych położonych w centrum aglomeracji miejskich. Skierowane są do całego kraju i społeczeństwa w nim mieszkającego. Dotyczy to m.in.:

a) art. 4 *Konwencji paryskiej w sprawie ochrony światowego dziedzictwa kulturowego i naturalnego* z dnia 16 listopada 1972 r. (Każde Państwo będące stroną niniejszej Konwencji uznaje, że na nim spoczywa w pierwszym rzędzie obowiązek zapewnienia identyfikacji, ochrony, konserwacji, rewaloryzacji i przekazania przyszłym pokoleniom dziedzictwa kulturalnego i naturalnego, (...), znajdującego się na jego terytorium. Będzie się ono starało spełnić ten obowiązek zarówno własnymi siłami, wykorzystując maksymalnie swoje środki, jak również w razie konieczności, przy pomocy i współpracy międzynarodowej, z których może korzystać w szczególności w dziedzinach finansowej, artystycznej, naukowej i technicznej);

- b) art. 3 i 47a ust. 1 *ustawy* z dnia 16 października 1991 r. o **ochronie przyrody** (art. 3 – *Ochrona przyrody jest obowiązkiem każdego obywatela, organów administracji publicznej, a także jednostek organizacyjnych oraz osób prawnych i fizycznych prowadzących działalność wpływającą na przyrodę, art. 47a – Wale-ry krajobrazowe podlegają ochronie bez względu na to, czy są objęte szczególnymi formami ochrony przyrody*);
 - c) art. 21 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt (*Zwierzęta wolno żyjące stanowią dobro ogólnonarodowe i powinny mieć zapewnione warunki rozwoju i swobodnego bytu*);
- 2) **przedstawienie tych samych faktów w różnych częściach pisma jest we wzajemnej sprzeczności:**
w punkcie II mówi się o bezpośrednim sąsiedztwie zabytkowego Zespołu Pałacowo-Parkowego w Rogalinie do terenu będącego przedmiotem planu, a w punkcie IV określa ten Zespół jako stosunkowo oddalony.
- 3) **przedstawiono zarzuty nieprawdziwe:**
- a) w punkcie V pisma stwierdza się „*Według wcześniejszych ustaleń Gminy Mosina na przedmiotowych terenach występują gleby klas IV-I. (...) W przedmiotowym postępowaniu nie uzyskano wymaganej zgody odpowiednich organów na zmianę ich przeznaczenia*”. Gmina Mosina nie ustala klas bonitacyjnych gruntu. Zgodnie z art. 22 ust. 1 ustawy z dnia 17 maja 1989 roku Prawo geodezyjne i kartograficzne (tekst jednolity z 2000 r. Dz. U. Nr 100, poz. 1086 z późniejszymi zmianami) ewidencję gruntów i budynków oraz gleboznawczą klasyfikację gruntów prowadzą starostowie. Z treści wypisu i wrysu z ewidencji gruntów wynika, że są tam grunty klasy IVb, V oraz VI, w przewadze gruntów klasy V czyli o niskiej przydatności produkcyjnej. Poza tym w przedmiotowym postępowaniu uzyskano zgodę Wojewody Wielkopolskiego na zmianę przeznaczenia gruntów rolnych na cele nierolne – decyzja nr GN.V-77110/Po/49/01/4657 z dnia 26 lipca 2001 r.
 - b) W punkcie II zarzutu sugeruje się, że *postanowienia normujące status parków krajobrazowych podobne są do regulacji, które dotyczą parków narodowych*. Parki narodowe i parki krajobrazowe są dwiema różnymi formami ochrony przyrody tworzonymi na podstawie art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 16 października 1991 r. o ochronie przyrody. Zakazy dla parków narodowych oraz rezerwatów określone są w art. 23a ust. 1 tejże ustawy, a dla parków krajobrazowych wraz z obszarami chronionego krajobrazu w art. 26a ust. 1. W treści swojej zapisy te nie są podobne do siebie. Co za tym idzie park krajobrazowy nie możemy utożsamiać z parkiem narodowym.
- 4) **przedstawiono zarzuty do opracowań, które nie są przedmiotem uchwały Rady Miejskiej i nie mogą być przepisem gminnym:**
zarzuty przedstawione w punkcie IV złożonego środka odwoławczego dotyczą prognozy skutków wpływu ustaleń planu na środowisko przyrodnicze. Są one w sprzeczności z art. 24 ust. 1 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym, który mówi o składaniu zarzutów do projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Zgodnie z art. 8 ust. 1 ww. ustawy miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego składa się z ustaleń, czyli tekstu, którego integralną część stanowi rysunek planu. Z kolei w myśl art. 10 ust. 2 tejże ustawy do projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego zarząd gminy dołącza prognozę skutków wpływu ustaleń planu na środowisko przyrodnicze (projekt planu poprzedza wykonanie prognozy). Prognoza skutków jako element procedury sporządzania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego jest dokumentem pomocniczym i niezbędnym tylko, zgodnie z art. 18 ust. 2 pkt. 6 tejże ustawy, na etapie wyłożenia projektu planu do publicznego wglądu. **Z faktu**

kwestionowania treści prognozy nie może wynikać interes prawny oraz jego naruszenie, co dyskwalifikuje składającego zarzut.

- 5) **przypisano gminie nie podejmowanie czynności prawnych, które ustawowo przynależą do innego organu:**

w punkcie IV pisma stwierdzono, że obowiązkiem gminy jest opracowanie planu ochrony Rogalińskiego Parku Krajobrazowego. Autor stwierdzenia nie zapoznał się należycie z treścią ustawy z dnia 16 października 1991 r. o ochronie przyrody, gdzie w art. 13a ust. 2 mówi się, że projekt planu ochrony dla parku krajobrazowego sporządza organ go nadzorujący. Zgodnie z art. 24a ust. ww. ustawy parkiem krajobrazowym kieruje dyrektor parku krajobrazowego, którego w myśl art. 24 ust. 3 tejże ustawy powołuje wojewoda po zasięgnięciu opinii wojewódzkiej komisji ochrony przyrody. Wobec powyższego *organem właściwym do sporządzenia planu ochrony Rogalińskiego Parku Krajobrazowego jest Wojewoda Wielkopolski.*

- 6) **przywołano przepisy, które utraciły moc obowiązywania jeszcze przed wyłożeniem projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego do publicznego wglądu:**

w tekście pisma przywołano ustawę z dnia 31 stycznia 1980 r. o ochronie i kształtowaniu środowiska oraz ustawę z dnia 9 listopada 2000 r. o dostępie do informacji o środowisku i jego ochronie oraz o ocenach oddziaływania na środowisko. Art. 2 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. o wprowadzeniu ustawy – Prawo ochrony środowiska, ustawy o odpadach oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. Nr 100, poz. 1085) mówi, że ustawa o ochronie i kształtowaniu środowiska oraz ustawa o dostępie do informacji o środowisku i jego ochronie oraz o ocenach oddziaływania na środowisko tracą moc z chwilą wejścia w życie ustawy Prawo ochrony środowiska, tj. z dniem 1 października 2001 r. Wyłożenie projektu planu do publicznego wglądu miało miejsce w dniach od 13 listopada do 5 grudnia 2001 r.

- 7) **dokonano oceny ustaleń planu po nierzetelnym zapoznaniu się z ich treścią:**

a) w punkcie IV pisma jest sformułowanie „*Gdyby budowa miała dojść do skutku, niezbędny byłby zakaz stosowania ogrzewania kominkowego jako jedyne źródła ciepła*”. Nie ma to odzwierciedlenia w ustaleniach planu. W § 15 ust. 5 tekstu projektu planu jednoznacznie określono, że do celów grzewczych nie wolno stosować paliw stałych (takim paliwem jest również drewno kominkowe), oleju ciężkiego oraz śmieci i odpadów komunalnych. Dopuszcza natomiast lekkie oleje opałowe, które gromadzone mogą być tylko w szczelnych zbiornikach na terenie posesji. Zbiorniki na paliwo płynne są jedynymi dopuszczonymi prawnie sposobami gromadzenia paliwa płynnego. Stąd użyte sformułowanie w prognozie – magazyn paliw.

b) W punkcie IV jest zarzut, iż „*W prognozie nie pada jednak ani jedno słowo na temat działalności usługowej, np.: sklep spożywczy, zakład fryzjerski, kiosk „Ruchu” itp., które z pewnością powstaną w ślad za budową osiedla mieszkaniowego*”. Z treści § 14 tekstu projektu planu wynika bezwzględny zakaz wszelkiej działalności gospodarczej, którego miejscem wykonywania będzie przedmiotowy teren. Wykonywanie sugerowanej działalności usługowej jest sprzeczne z ustaleniami planu.

c) W punkcie IV pisma autor zarzutu stwierdza „*Nadto w Prognozie, w charakterystyce środowiska przyrodniczego (rozdz. 7.6) nie został uwzględniony świat roślinny i zwierzęcy (vide str. 8-9). Mowa jest przy tym o typach siedliskowych lasów, przy czym Autorzy wymieniają bór świeży. Czy mieli oni na myśli nasadzenia sosnowe na siedliskach potencjalnego boru mieszanego?*”. Na str. 8 Prognozy jest jednoznacznie napisane: *Od strony zachodniej obszar objęty planem graniczy z lasem (załącznik nr 5). Pod względem typów siedliskowych, jest to bór mieszany świeży (fragment objętym planem oraz teren na zachód od niego), las*

mieszany świeży (część zachodnia i północna obszaru leśnego) oraz bór świeży (w części południowej). Podstawą do użycia takich sformułowań był operat urzędniowo-leśny, który jest dokumentem prawnym sporządzanym na podstawie ustawy z dnia 28 września 1991 o lasach.

- d) Dalej w pkt. IV stwierdza się: „*Co najmniej dziwne jest przy tym założenie a priori, że budynki mające powstać na omawianym terenie nie będą oddziaływać negatywnie na okoliczny krajobraz, w sytuacji, gdy nie jest jeszcze znany nawet zamierzony wygląd tych budynków*”. Autor zarzutu nie przeanalizował w sposób staranny projektu planu, gdzie te elementy przedstawiono w § 10 ust. 4 – parametry techniczne dla projektowania zabudowy, § 10 ust. 5 – garaże i § 11, który mówi, że dla projektowania i realizacji budynków i obiektów budowlanych, o których mowa w § 10, jako materiał pomocniczy i poglądowy zaleca się stosowanie opracowania p.t. „Zasady kształtowania zabudowy w rejonie wsi Rogalin – Świątniki – Mieczewo (dr inż. arch. E. Raszeja, Poznań 2001 r.). Należy domniemywać, że z tym dokumentem autor zarzutu nie zapoznał się.
- e) Autor zarzutu w pkt. IV zauważa, że „*uchwała stanowi o budynkach parterowych, natomiast ich maksymalną wysokość ustala się na 14,5 m. To jest wysokość budynku trzykondygnacyjnego*”. W § 10 ust. 4 pkt. 6 ustaleń projektu planu jednoznacznie określono, że budynki należy projektować jako parterowe z **poddaszem użytkowym**. Przy wykazaniu odrobiny dociekliwości stwierdzi się, że maksymalna wysokość takiego budynku jest pochodną innych parametrów technicznych, przede wszystkim jego maksymalnej powierzchni (§ 10 ust. 3 pkt. 2) i kąta nachylenia dachu (§ 10 ust. 4 pkt. 7).
- f) W punkcie III pisma stwierdzono „*w chwili obecnej nie można ocenić faktycznego wpływu wybudowania osiedla na okoliczny krajobraz, gdyż nie są znane plany osiedla i wygląd przyszłych budynków. Oznacza to tym samym, że zarząd Gminy w istocie nie zadbał, a nawet nie podjął w tym kierunku jakiegokolwiek próby, czy wskutek zmiany przeznaczenia przedmiotowych gruntów rzeczywiście nie dojdzie do naruszenia walorów krajobrazowych Parku, co powinien był uczynić jeszcze przed uchwaleniem planu*”. Przede wszystkim analizowany plan nie jest jeszcze uchwalony. Autor zarzutu nie wykazuje konsekwencji w swoim wnioskowaniu. W punkcie tym stwierdza, że nie można obecnie ocenić faktycznego wpływu wybudowania osiedla na okoliczny krajobraz a w pozostałej części wykazuje, że będzie miało. Analiza wpływu budowy osiedla na krajobraz została **dogłębnie** przez zarząd gminy przeprowadzona. W tym celu wykonano w 2001 roku opracowania p.t. „*Studium krajobrazu Rogalina*” autorstwa dr Elżbiety Raszei oraz „*Zasady kształtowania zabudowy w rejonie Rogalin-Świątniki-Mieczewo*” autorstwa również dr Elżbiety Raszei. Ostatni dokument ma umocowanie prawne w § 11 ustaleń projektu planu.

W „*Studium krajobrazu Rogalina*”:

- dokonano analizy krajobrazu w paśmie południowym strefy podmiejskiej Poznania,
- dokonano analizy krajobrazu i jego przekształceń w rejonie Rogalin – Świątniki – Mieczewo w aspekcie historycznym w latach 1890-2000,
- dokonano analizy wnętrza krajobrazowego projektowanego osiedla,
- określono wytyczne do ochrony krajobrazu oraz kształtowania struktury przestrzennej projektowanego osiedla,
- przeprowadzono prognozę wpływu planowanej inwestycji na krajobraz.

Użyte w piśmie zacytowane sformułowania świadczą tylko o pobieżnym przeanalizowaniu materiału będącego przedmiotem zarzutu.

Dodatkowe analizy, o których wspomniano powyżej są zadośćuczynieniem zarzutów przedstawionych w punktach II, III i części IV przedłożonego pisma.

IV. Sprostowania wymagają zarzuty związane z procedurą sporządzania prognozy skutków wpływu ustaleń planu na środowisko przyrodnicze. Główny z nich opisano w pkt. III. 2 niniejszego uzasadnienia.

1. Przytoczony w punkcie IV pisma art. 3 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. o wprowadzeniu ustawy – Prawo ochrony środowiska, ustawy o odpadach oraz o zmianie niektórych ustaw jest tutaj bezpodstawny, gdyż postępowanie planistyczne jest co prawda postępowaniem administracyjnym, ale jest wyłączonym z Kodeksu Postępowania Administracyjnego. Co za tym idzie nie kończy się decyzją ostateczną.
2. Kwestionowanie treści prognozy świadczy tylko o pobieżnym zapoznaniu się przez składającego zarzut z jej treścią. Podejście takie udowodniono w punkcie III. 7 niniejszego uzasadnienia. Przy jej opracowaniu wykorzystano istniejące dokumenty będące w obrocie prawnym, oficjalne publikacje dotyczące tego terenu oraz przeprowadzono wizje terenowe. Podstawowym kryterium doboru dokumentów i opracowań była ich wiarygodność i obiektywizm przedstawionych w nich informacji. Materiałem źródłowym dla tego typu analiz i dla tego konkretnie terenu byłby plan ochrony Rogalińskiego Parku Krajobrazowego, którego obowiązek wykonania ciąży na podstawie ustawy o ochronie przyrody na Wojewodzie. Dokumentu takiego do dzisiaj nie opracowano!
3. Stwierdzono w punkcie IV, że *„pominięto wpływ inwestycji na gospodarkę rolną – na przykład występowanie uciążliwości dla potencjalnych mieszkańców osiedla, związanych z wykorzystywaniem obornika jako naturalnego nawozu”*. Dokument opracowany, jak wynika z nazwy, którego wykonanie nałożyła ustawa o zagospodarowaniu przestrzennym, jest prognoza skutków wpływu ustaleń planu na środowisko przyrodnicze. Z nazwy i treści tego dokumentu nie wynika, że ma być odwrotnie. Pomijając ten drobny fakt należy stwierdzić, iż wnoszący zarzut nie wykazał należytej staranności przesłедzenia aktualnego stanu prawnego dotyczącego nawożenia pól. Podstawowym aktem prawnym w tej materii jest ustawa z dnia 26 lipca 2000 r. o nawozach i nawożeniu (Dz. U. Nr 89, poz. 991). Określa ona zasady i sposób stosowania nawozów, w tym nawozów naturalnych, jakim jest m. in. obornik.
4. Zdziwienie wykazuje autor zarzutu w pkt IV, który mówi że *„Autorzy Prognozy nie uwzględnili założeń opracowania p.t. „Waloryzacja terenów proponowanych do włączenia do Rogalińskiego Parku Krajobrazowego” wykonanego przez dr Halinę Ratyńską na zlecenie Wojewody Wielkopolskiego w roku 2001”*. Jak przedstawiono w pkt IV. 2 niniejszego uzasadnienia podstawowym kryterium doboru dokumentów i opracowań była ich wiarygodność i obiektywizm przedstawionych w nich informacji. Analizując tylko sam tytuł opracowania należy uznać, że o włączeniu terenu do parku krajobrazowego przesądzono jeszcze przed jego waloryzacją. A jednak w parku powinny znaleźć się tereny najcenniejsze. Czyli należało najpierw zrobić waloryzację terenu a dopiero później zaproponować włączenie do parku tych najbardziej cennych. Poza tym nie jest zrozumiałe stanowisko Wojewody, gdy nie realizuje czynności nakazanych prawem (plan ochrony Parku Krajobrazowego), a zleca wykonanie opracowania dla terenu położonego poza jego granicami.
5. W kilku miejscach złożonego środka odwoławczego występuje zarzut naruszenia art. 41 ustawy Prawo ochrony środowiska, który mówi o sporządzeniu **prognozy oddziaływania na środowisko**.

Podstawowym aktem prawnym w oparciu, o który sporządza się miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego jest ustawa z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym. Jak już wspomniano w pkt III. 4 niniejszego uzasadnienia zgodnie z art. 10 ust. 2 tejże ustawy do projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego zarząd gminy dołącza **prognozę skutków wpływu ustaleń planu na środowisko przyrodnicze**. Nie mówi w niej nic o prognozie oddziaływania na środowisko. Ustawa Prawo ochrony środowiska jest przepisem nowym (obowiązuje od 1 października 2001 r.), dopiero kształtującym się, brak jest do niej komentarzy, orzecznictwa, a przede wszystkim przepisów wykonawczych. W tej sytuacji prawnej należy domniemywać,

że prognoza skutków wpływu ustaleń planu na środowisko i prognoza oddziaływania na środowisko **nie są** dokumentami tożsamymi. A co za tym idzie zarzuty związane z art. 40 ust. 1, art. 41 ust. 2 oraz art. 44 ustawy Prawo ochrony środowiska są **bezzasadne**.

V. Z pełnej analizy treści przedstawionego pisma wynika ogólna sugestia, że Gmina Mosina w swojej działalności nie kieruje się zasadą zrównoważonego rozwoju. W art. 3 pkt. 50 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. Nr 62, poz. 627) ZRÓWNOWAŻONY ROZWÓJ definiuje się jako taki rozwój społeczno-gospodarczy, w którym następuje proces integrowania działań politycznych, gospodarczych i społecznych, z zachowaniem równowagi przyrodniczej oraz trwałości podstawowych procesów przyrodniczych, w celu zagwarantowania możliwości zaspokajania podstawowych potrzeb poszczególnych społeczności lub obywateli zarówno współczesnego pokolenia, jak i przyszłych pokoleń. W zakresie takich działań Gmina Mosina ma rolę wiodącą w skali Województwa Wielkopolskiego, a nawet i kraju. Gmina na swoim terenie ma wszystkie formy ochrony, które wprowadzają ograniczenia w zrównoważonej egzystencji. I tak w granicach administracyjnych gminy znajdują się:

- 1) Wielkopolski Park Narodowy;
- 2) Rogaliński Park Krajobrazowy;
- 3) Zespół Przyrodniczo-Krajobrazowy „Łęgi Rogalińskie”;
- 4) rezerwaty przyrody;
- 5) pomniki przyrody;
- 6) obszary ochrony wód powierzchniowych, dla których wyznaczono strefy ochronne;
- 7) około 250 zabytków wpisanych do rejestru Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków;
- 8) stanowiska archeologiczne.

W celu realizacji polityki ekologicznej kraju, a przede wszystkim wypełniania zadań określonych w STRATEGII ROZWOJU WOJEWÓDZTWA WIELKOPOLSKIEGO (*Rozdział 4.2.1. Cel 7 Strategii: Zachowanie walorów i zasobów przyrodniczych z uwzględnieniem georóżnorodności i bioróżnorodności oraz rozwoju zasobów leśnych*), Rada Miejska podjęła uchwały:

- 1) o ustanowieniu użytku ekologicznego „Rosiczkowy Staw” na terenie Nadleśnictwa Konstantino o powierzchni 2,08 ha (uchwała Nr VIII/98/99 Rady Miejskiej z dnia 10.03.1999 r.),
- 2) uznała za lasy ochronne, które nie leżą w granicach ww. form ochrony przyrody:
 - a) w Nadleśnictwie Konstantino o powierzchni 2563,5 ha (uchwała Nr XVII/139/99 Rady Miejskiej z dnia 30.09.1999 r. zatwierdzona decyzją Wojewody Wielkopolskiego),
 - b) w Nadleśnictwie Babki o powierzchni 1517,97 ha (uchwała Nr XLV/379/01 Rady Miejskiej z 30.08.2001 r. zatwierdzona przez Ministra Środowiska).

Wymienione wyżej obszary i obiekty podnoszą walor gminy, ale są jednocześnie ograniczeniami w generowaniu przychodów do budżetu gminy, dzięki któremu możliwa jest realizacja zadań własnych gminy, przede wszystkim w celu zaspokojenia zbiorowych potrzeb wspólnoty gminy określonych w ustawie o samorządzie gminnym i innych przepisach szczególnych. Jednym z obszarów, który może aktywizować obszar gminy jest teren będący przedmiotem planu. Położony jest poza obszarami prawnie chronionymi.

Formy ochrony przyrody tworzone są przede wszystkim po to, aby je chronić, ale i również po to aby korzystać z ich walorów. Ma to swoje odzwierciedlenie w opisie taksacyjnym lasów okolic Rogalina zawartym w operacie urządzeniowo-leśnym, które to z uwagi na sąsiedztwo aglomeracji zostały zaliczone do lasów masowego wyczynku.

Gmina w ustaleniach planu **stosuje wzmocnioną ochronę** tych terenów poprzez:

- 1) zastosowanie substytucji technicznej polegającej na wykonaniu przed realizacją osiedla kanalizacji sanitarnej,
- 2) zakaz stosowania bezodpływowych zbiorników na gromadzenie ścieków gospodarczo-bytowych,

- 3) zakaz używania dla celów grzewczych paliw stałych, oleju ciężkiego oraz śmieci i odpadów komunalnych,
- 4) wprowadzenie od strony parku krajobrazowego zieleni buforowej, rozumianej jako zieleń o charakterze ogrodowym, stanowiącą strefę przejściową pomiędzy lasem, a zielenią przydomową działki. W strefie buforowej wprowadza się obowiązek nasadzeń zielenią wysoką, o walorach krajobrazowych i związaną z ekosystemem Rogalińskiego Parku Krajobrazowego,
- 5) zachowanie spójności krajobrazowej wprowadzając standardy zabudowy typowe dla tej okolicy,
- 6) wprowadzenie zakazu wtórnego podziału nieruchomości, ale z możliwością dokonania scaleń sąsiednich działek.

Są to działania ponadprzeciętne, gdyż zabudowa będzie realizowana poza parkiem krajobrazowym, dla którego ustawa z dnia 16 października 1991 r. o ochronie przyrody **dopuszcza budowę obiektów kubaturowych** wewnątrz tej formy ochrony przyrody. Przy formułowaniu ustaleń w pełni wykorzystano przysługujące gminie na podstawie art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym prawo władztwa planistycznego, w ramach którego rada gminy ustala przeznaczenie i zasady zagospodarowania terenów położonych na obszarze gminy.

VI. W konkluzji należy stwierdzić, że o przynależności pisma do kategorii protestów albo zarzutów nie może stanowić jego nazwa. Decydować może o tym jedynie to, czy w danej sytuacji został naruszony interes prawny lub uprawnienie autora pisma – **Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego – Ośrodek Zamiejscowy w Krakowie z dnia 14 maja 1996 r. (SA/Kr 2329/95)**. Z przytoczonych w piśmie przepisach prawa materialnego nie wynika interes prawny ani uprawnienie strony skarżącej, a co za tym idzie nie stwierdza się ich naruszenia. Wobec powyższego **należy orzec o odrzuceniu wniesionego protestu w całości**.

BURMISTRZ

dr inż. Jan Waluźński